

loven skal holdes ude af dette Lovforslag og da jeg antager, at selv om man vedtager denne betydelige Udvidelse af Valgmenighedsloven, vil den komme med lige Fordring frem til Revision igjen, og da den ærede Minister har stillet sig saa bestemt derimod, har jeg fravalget det, men jeg haaber, at det vil blive den Retning, hvort man fornemmelig vil gaa, naar man reviderer Valgmenighedsloven, at man vil give en rimelig Ret til at benytte vedkommende Kommunes Sognekirke, naar de have et andet Guds Hus, og Mødestuerne fra et fjernere liggende Sted ikke tvinges til at bygge desuden et eget Kapel. Men idet jeg altsaa har troet, at man maaske for Tiden tør opsætte dette Skridt indtil selve Valgmenighedslovens Revision for at faae Loven igjennem, har jeg knyttet Bestemmelser i de Endringsforslag, jeg har stillet, i alt Væsentligt til Anordningen af 2den Oktober 1862, idet jeg kun har borttaget de Bestemmelser, der ere overførte til andre Paragrafer i det foreliggende Lovforslag. Der er saaledes kun foreslaaet to andre Forandringer. Som bekendt har der været Klaget over, at Anordningen af 2den Oktober 1862 ikke klart nok udtalte, hvorvidt vedkommende udenbys Præst havde Ret til at benytte Kirken ogsaa til Kristtemaal eller blot til Altergang, og Forslaget medtager derfor Kristtemaal tilligemed Altergang, og dernæst har jeg imødekommiet et ældre Forslag, der har foreligget her i Thinget, ved at indføre en videre Bestemmelse om Tiden, indenfor hvilken Kirkenes Benyttelse skal anmeldes. Det kunde nu nok synes, som om jeg havde kunnet gaa en anden og simplere Vej ved kun at optage den Redaktion, som blev vedtagen her i 1864, og som dengang fik Ministerens Løfte om Sanktion, men dels stod det i det Dieblis, da jeg indleverede Forslaget, ikke klart for mig, at dette maaske var en simplere Maade, og dels har jeg paa den anden Side nodig villet opgive nærværende Redaktion, af hvilken Grund jeg heller ikke har kunnet slutte mig til det Forslag, som er stillet af Udvalgets ærede Formand. Anordningen af 2den Oktober, som jeg her foreslaar optagen i Lovsform, har nemlig et meget væsentligt Tillæg udover den ærede Formands

Forslag, nemlig det, at Ministeriet og Biskoppen, ikke blot naar Vedkommende anstiftede Forskyrrelser overfor vedkommende Præst og Sogn, men ogsaa naar Sognebaandsløsernes Præst forsømmer sin egen nærmeste Præstegjerning, kan gribe ind i Sagens Ordning. Det er et Punkt, som i sin Tid blev fremdraget af den forrige Nigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Eschering), at saavidt man gik ind paa Sognebaandsløsningen, maatte man huske paa, at vedkommende Præst nærmest er ansat og lønnet til Tjeneste for sit eget Sogn, og det kan vistnok tænkes, — i det Mindste faar man dette Indtryk af forskellige af de kirkelige Møder, som man ser omtalte i Aviserne —, at det er enkelte Præster, der have en saa omfattende Udenbysvirksomhed, at det absolut maa lægges nogen Hindring i Vejen for deres Virksomhed i det Sogn, til hvilket de nærmest ere kaldede. Det forekommer mig derfor, at der er Anledning til at forbeholde Biskoppen og Ministeriet en Ret til i saadanne Tilfælde, hvor der synes at være nogen Misbrug tilstede overfor Præstens egne Sognebeboere, at forlange en Indskrænkning i hans Virksomhed i denne ekstraordinære Retning. Gædelig har jeg ligeledes for at føre Loven igjennem stillet et Forslag til § 6, hvort jeg har optaget den Redaktion, som Kirkekommissionen opstillede, og som er noget selvstændigere end den gamle. Jeg tror, at det overfor de hyppig forekommende og væsentlige Spørgsmaal, f. Ex. her i Kjøbenhavn om Kirkenes Benyttelse til Koncerter og andre Diemed, er godt at have aldeles bestemte Udtryk, og da jeg antog, at dette baade vilde jette Sagen, og at bestemte Udtryk i og for sig vare gavnlige, har jeg som sagt optaget den mere omstændelige Redaktion, som ikke blot oprindeligt fandtes i Kirkekommissionens Forslag, men ogsaa fandtes i de ærede Forslagsstilleres Udkast, da det blev forelagt her i Thinget, saa at jeg altsaa forsaavidt ikke foreslaar Andet end Udkastet selv. Det sidste Endringsforslag, jeg har stillet, angaar endelig et Spørgsmaal, som jeg særlig har reist i Udvalget, og Udvalget er vel kommet mig imøde, medens det dog paa den anden Side efter min Mening ser paa Sagen fra et